

A Budakeszi Vadasparkban járt a Közjóért Szakosztály

Az OEE Erdők a Közjóért Szakosztálya 2015. évi évváró szakosztályülését a Budakeszi Vadasparkban tartotta.

A szakosztálytagokból álló 20 fős csapatunkat Szabó Miklós és Jóna Katalin, a vadaspark dolgozói fogadták. Röviden ismertették a harminchat éves vadaspark történetét, kialakulásának főbb állomásait. Megtudtuk, hogy a park a Kárpát-medencében honos gerinces állatokat mutatja be természetes környezetükben. Az ismertetőt Tollner György, az erdőgazdaság korábbi vezetője egészítette ki érdekes információkkal.

Szó esett az év során a vadvilág megismerése céljából a különböző korosztályok számára szervezett számos programról. A beszélgetést követően megtekintettük a felújított és nemrégiben átadott fogadóépületet, amelyet a kor elvárásainak megfelelően akadálymentesítettek is. A kisgyermekes családok pedig „terepjáró” babakocsikat vehetnek ingyenesen igénybe a belépés után.

A séta során idegenvezetőnk, az egyik kedves szakosztálytagunk lánya, Jóna Katalin volt, aki élvezetes, részletekre kiterjedő előadást tartott a vadaspark

minden lakójáról. Elsőként a nagyvadas részt jártuk be, ahol a Kárpát-medence mostani és egykor honos nagytestű állatait figyelhettük meg. Erdeink gyakori nagyvadjai mellett láthattuk a visszakeresztezések révén nemesített őstulok, valamint a világvizonylatban is ritka Przevalszkij-ló egyes példányait. Ezen állatok tartásával és szaporításával a vadaspark a génmegőrzés terén is fontos feladatot lát el.

Különösen nagy népszerűségnek örvendtek a csapat körében a napjainkban hazánkban újra megtelepedő nagyragadozók, a medve, a farkas és a hiúz. A medve és farkasok látványtetése során tapasztalhattuk, hogy milyen szoros kapcsolat alakult ki a gondozó és az állatok között.

Ezt követően sétánkat a kisémlősök között folytattuk, ahol szintén sok érdekes információt tudtunk meg az egyes fajokról és azok szokásairól. Vezetőnk valóságos párbeszédet folytatott az

aranszakállal és a rókák is a tenyeréből ettek, sőt a kedvünkért a beszélő holló is megszólalt. A több mint kétórás program részletes betekintést nyújtott a Budakeszi Vadaspark és lakóinak életébe.

Az élményekben gazdag séta után jól esett a gőzölgő babgulyás, majd következett a szakosztályülés hivatalos része. Ennek keretében a szakosztálytitkár értékelte a 2015. év szakmai programját.

A szakosztály jelenlévő tagjai a beszámolót egyhangúan elfogadták. Ezt követően a 2016-os év programjaira, munkatervére vonatkozóan hangzottak el javaslatok.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a Budakeszi Vadaspark vezetőségének a kitűnő programot és azt, hogy a szakosztályülésnek helyet biztosított.

Miklós Tamás
szakosztálytitkár

A pék lánya

Manapság a kései utódok nyilván ritkán gondolnak rá, és lehet, hogy elképzelni is nehéz, de a II. világháborút követően, sőt még az 1950-es években is, a fázás és az éhezés a soproni erdőmérnök-hallgatók nem kedvelt, de mindennapos elfoglaltságai közé tartozott.

Többségük pénztárcája messze túl lapos volt ahhoz, hogy a meglehetősen drága élelmiszert megvegyék, így hát nem csoda, hogy az élelemért sok mindentre képesek voltak.

H. pék viszonylagos jólétben élt Sopron belvárosában, üzemében négy alkalmazottat is foglalkoztatott. Egyetlen lánya, Margitka nem volt feltűnően csinos (hogy ne fogalmazzunk ennél sarkosabban). Ennek ellenére egyidejűleg három jóvágású erdőmérnök-hallgató csapta neki nagy lendülettel a szelet. Kísérgettek a Várkerületen, felváltva táncoltatták őt és édesanyját is az erre szakosodott mulatságokon, és mind-

hárman tiszteletet érdemlő megbízhatósággal tettek eleget a család rendszeres uzsonna-, ebéd- és vacsorameghívásainak, ahol is fennen dicsérték a péküzem termékeit.

Hogy dicsérő szavaik ne tűnhessenek udvariaskodó üres fecsegésnek, fogyasztottak is tisztességgel. Az ilyen alkalmakra mindig virágot vittek a leánynak és édesanyjának is, akiket természetesen folyamatos bűvöletben tartott ez a nagyvonalú figyelmesség. A virágok eredetét ennyi idő távlatából már nemigen érdemes firtatni, de a diákok anyagi helyzetét alapul véve szinte biztosra vehető, hogy nem pénzért vették.

Az idilli helyzet talán három hónapig tartott, amikor is a pék elveszítette a türelmét. Egy késő őszi szombaton félrehívta a dús ebéd után bágyadtan mosolygó hallgatókat. Mindegyiknek és magának is töltött egy kupica konyakot, majd szelíd hangon, de meglehetősen

határozottsággal így szólt a mit sem sejtő ifjakhoz: *Uraim! Rendkívüli örömmre szolgál, hogy egyetlen leányom ilyen kapós az erdőmérnök-hallgató urak körében. Ezzel együtt is tisztelettel kérem Önöket, döntsek el maguk között, ki kívánja záros batáridőn belül eljegyezni Margitot. Holnap ebédre pedig már csak az illető urat várjuk nagy szeretettel! Erre emelem pobaramat.*

Több mint hat évtized elteltével már nehéz volna kinyomozni, hogy a legények megbeszéléskor maguk között az ultimátumra adandó egységes választ, vagy mindhárman függetlenül jutottak ugyanarra a döntésre. Ennek talán ma már nincs is túlzottan nagy jelentősége. Az viszont biztos, hogy Margitka másnap éjszaka könnyeivel áztatva el kispárnáját. A vasárnapi ebéd ugyanis szűk családi körben, egy érintetlen terítéssel, nyalka erdőmérnök-hallgató(k) nélkül, kifejezetten keserű hangulatban zajlott le.

Marosi György elbeszélése nyomán lejegyezte **Csóka György**